

B A S E N

(SWIMMING POOL)

REŻYSERIA

FRANÇOIS OZON

W KINACH OD 5 WRZEŚNIA 2003

DYSTRYBUCJA W POLSCE

GUTEK FILM

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00, 636 25 00, fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl <http://www.gutekfilm.com.pl>

B A S E N

reżyseria
François Ozon

scenariusz
François Ozon
Emmanuèle Bernheim

zdjęcia
Yorick Le Saux

muzyka
Philippe Rombi

montaż
Monica Coleman

dźwięk
Lucien Balibar

scenografia
Wouter Zoon

kostiumy
Pascaline Chavanne

występują

Charlotte Rampling	Sarah Morton
Ludivine Sagnier	Julie
Charles Dance	John Bosload
Marc Fayolle	Marcel
Jean-Marie Lamour	Franck
Mireille Mossé	córka Marcela
Michel Fau	pierwszy mężczyzna
Jean-Claude Lecas	drugi mężczyzna
Lauren Farrow	Julia

producenci
Olivier Delbosc
Marc Missonnier

kierownik produkcji
Christine De Jekel

film wyprodukowany przez
Fidélité Productions
France 2 Cinéma
Gimages Films
Le Studio Canal+
Headforce Limited

Francja / Wielka Brytania
rok produkcji: 2003
czas trwania: 103 minuty
kolor – Dolby Digital – 1:1,85

Najnowszy, a zarazem pierwszy anglojęzyczny film François Ozona, twórcy *8 kobiet* to thriller erotyczny rozgrywający się w plenerach południowej Francji.

Sarah (Rampling), angielska autorka kryminałów, ma na koncie serię bestsellerów, które przyniosły jej sławę i pieniądze, ale nie zaspokoili twórczych ambicji. Jest sfrustrowana i zniechęcona. Rozmawia o tym ze swym wydawcą, Johnem (Charles Dance), a ten proponuje, by oderwała się od codzienności i wyjechała na czas pisania kolejnej książki do jego domu w Prowansji. Wraz ze zmianą miejsca akcji zmienia się też kolorystyka filmu - zgaszone, surowe barwy Londynu ustępują miejsca ciepłym, rozświetlonym kolorom Luberon, gdzie autorka odpoczywa i szybko rozpoczyna pracę nad nową powieścią. Jej spokój zostaje jednak zburzony niezapowiedzianym przyjazdem córki Johna, Julie (Sagnier). Zuchwałe zachowanie młodej dziewczyny i jej całkowity brak jakichkolwiek zahamowań bardzo irytują Sarah, co w końcu doprowadza do wzajemnej wrogości.

Im dłużej jednak pisarka obserwuje dziewczynę, tym bardziej jest jej ciekawa. A ciekawość podsyca wyobraźnię, wyzwala seksualne sny i marzenia...

Dzięki zaproszeniu na plan aktorek tak różnych pod względem wieku, doświadczenia i temperamentu, jak Charlotte Rampling i Ludivine Sagnier, udało się Ozonowi stworzyć przewrotną i przykuwającą uwagę opowieść o różnych obliczach kobiecości, przyciąganiu się przeciwieństw. To także, mająca wiele z atmosfery filmów Hitchcocka, historia o zderzeniu rzeczywistości ze światem skrywanych fantazji.

Jeden z najlepszych filmów reżysera, który jest wielką nadzieją francuskiego kina.

GŁOSY PRASY

[W *Basenie*] liczy się gra, w którą film nas wciąga. *Basen* zaczyna się jak w romansie Chmielewskiej: wzięta pisarka angielskich kryminałów (doświadczona, ale świetnie się trzymająca Charlotte Rampling) odczuwa zawodowe znużenie, ma dość morderstw i śledztw. Zwierza się swemu wydawcy, który proponuje jej wypoczynek w samotnej willi na Riwierze. Starzejąca się Angielka (...) uruchamia intrygę erotyczną, która i tym razem nie obędzie się bez trupa (...). W swojej fikcji (...) pisarka obsadza spotkanie w miasteczku postaci. Wiemy, kogo gra miejscowy kelner, ale kim jest ta młoda współmieszkanka willi (świetna Ludivine

Sagnier), której Angielka zazdrości sprowadzanych facetów, a którą w końcu polubi jak córkę? Czy ta dziewczyna jest nią samą – młodą?

Tadeusz Sobolewski „Gazeta Wyborcza”

Film jest także studium nad tym, jak wiele przeciwieństwa mogą czerpać z siebie nawzajem. Ta wymiana wydaje się być sprytnie oddana za pomocą wody wypełniającej basen, który użyczył filmowi tytułu – najpierw brudnej i upstrzonej starymi liśćmi, następnie zaś krystalicznie czystej.

Grając kobietę nieprzyzwyczajoną do spontaniczności, Rampling jest wstrzemięźliwa i nieprzyjemna przez większą część filmu. Stopniowo jednak nasycy swą grę ciepłem i zmysłowością. Jednak to Sagnier nadaje filmowi jego specyficzny, seksowny klimat. Wygląda fantastycznie w różnych stadiach neglizżu i wnosi do wizerunku swej postaci uszczypliwy humor.

Radykalnie zmieniając styl i ton z filmu na film, Ozon po kiczowatej teatralności *8 Kobiet* stworzył bardzo wyważone, klasyczne dzieło o dobrze wymierzonym tempie, które dopełniają eleganckie zdjęcia operatora Yoricka Le Saux’a i tajemnicza ścieżka dźwiękowa Philippe’a Rombi.

David Rooney, Variety

Francuzi bardzo chcieli wywalczyć Złotą Palmę. W konkursie [Cannes 2003] znalazło się aż pięć ich filmów. Jednak ilość nie przeszła w jakość. O realnych szansach na wygranie mógł myśleć tylko François Ozon z *Basenem*, błyskotliwym melanżem dreszczowca i czarnej komedii.

Scenariusz został napisany specjalnie dla Charlotte Rampling, która gra podstarzałą Angielkę, autorkę kryminałów, wyjeżdżającą na południe Francji. (...) trudno w tym filmie rozdzielić rzeczywistość od fikcji. Zgrabna intryga, dobre aktorstwo. Taki film mógłby niegdyś nakręcić Clouzot albo Chabrol.

Elżbieta Ciapara, Film

Basen wygląda efektownie, lecz Ozon zdaje się zbyt koncentrować na soczystym ciele Sagnier. Z drugiej strony to akurat może odzwierciedlać ograniczone umiejętności Sarah w zakresie zgłębiania kobiecej seksualności, a nie intencję samego reżysera. To film zachęcający do takich spekulacji – zakładamy, że Sarah jest w pewnym stopniu reprezentacją samego Ozona, podobnie jak bohaterka jej książki, zamknięta w sobie Angielka, trafiająca na trop morderstwa i tragedii rodzinnej jest projekcją Sarah.

Sagnier odtwarza obraźliwą, lekkomyślną Julie wprost idealnie, zaś Rampling ma niesamowitą obecność sceniczną; wydaje się wręcz zmieniać całkowicie swój sposób bycia, by dobrze oddać mizantropię tej kobiety, zamkniętej równie szczelnie, jak dom, w którym się zatrzymała.

Allan Hunter, Screen International

Pierwszy anglojęzyczny film Ozona, będący jednocześnie stylową kryminalną intrygą, jak i fascynującym portretem twórczego procesu, jest najbardziej satysfakcjonującym i spójnym dziełem w karierze tego francuskiego reżysera. I, z nagrodami czy bez, powinien bez trudu zgromadzić bardzo szeroką publiczność. (...). Pomimo doskonałej gry obu aktorek, „Basen” to

bez wątpienia film Ozona, który włączył do niego umiejętnie odmierzone, subtelne nawiązania do poetyki późnych dzieł Hitchcocka, czy Chabrola i uczynił z nich, bezbłędnie rozpoznawany i przynoszący widzom wiele przyjemności, swój własny styl.

Michael Rechtshaffen, The Hollywood Reporter

WYWIAD Z FRANÇOISEM OZONEM

Jaki był początek pracy nad *Basenem*?

Po *8 kobiet* poczułem chęć powrócenia do czegoś prostszego, bardziej intymnego, z mniejszą ilością postaci. Oczywiście chciałem pracować z aktorkami, które mnie znały i z którymi miałbym mniej skomplikowane stosunki. Charlotte Rampling natychmiast przysłała mi do głowy, bo *Sous le sable* było dla nas obojga miłym doświadczeniem.

Pierwotnie rolę Ludivine miał grać chłopiec. Zdecydowałem jednak, że bardziej interesujące będzie zajęcie się związkiem między dwiema kobietami. Interesowało mnie szczególnie zbadanie tego rodzaju relacji, o który zahaczyłem w *8 kobiet* portretując Gaby (Catherine Deneuve) i Louise (Emanuelle Beart). Decyzja, by jako partnerkę Charlotte Rampling zaangażować Ludivine Sagnier dała mi możliwość spojrzenia na związek międzypokoleniowy i jednocześnie skonfrontować aktorkę doświadczoną z młodą. Ponadto Ludivine Sagnier w *8 kobiet* grała chłopczycę, teraz chciałem dać jej rolę, która sprawiłaby jej więcej radości, rolę seksownej puszczalskiej. W rezultacie popracowała nad swoim ciałem, stając się czymś w rodzaju śródziemnomorskiej Marilyn Monroe.

Skąd pomysł, by nakręcić film o procesie twórczym?

Ciągle mnie pytano „Jak to możliwe, że robisz tyle filmów, jeden po drugim? Co cię inspiruje?” Przyszło mi na myśl, że najlepszą odpowiedzią na te pytania będzie nie analiza siebie jako filmowca, lecz projekcja siebie w postać angielskiej pisarki. Skąd pisarze biorą inspirację? Jak wymyślają opowieści? Jaki jest związek między fikcją a rzeczywistością?

Sarah Morton, by pracować potrzebuje odosobnienia, musi zamknąć się w komfortowym domu, pójść na dietę, żyć według pewnych zasad. Nagle rzeczywistość wdziera się do jej życia. Jej pierwszą reakcją jest oczywiście odrzucenie. Zamyka się w sobie. Potem decyduje się włączyć tę nową rzeczywistość do pracy, w którą się zaangażowała. Wcześniej czy później artyści muszą jakoś sobie poradzić z rzeczywistością.

Dlaczego chciałeś nakręcić film anglojęzyczny?

To film o angielskiej pisarce, a do roli wybrałem Charlotte Rampling, wydawało mi się więc oczywiste, że podstawowym językiem powinien być angielski. Poza tym pomyślałem, że zabawnie byłoby spróbować kierowania aktorami w języku, którym nie władam perfekcyjnie. Charlotte mówi po francusku, więc trudności dało się przezwyciężyć. Jest w tym także pewna gra językowa. Napisałem scenariusz po francusku, a dopiero potem go przetłumaczono. Przełożenie na inny język zmieniło go, ponieważ niektóre francuskie niuanse nie przedostały się do nowej wersji. Musieliśmy znaleźć odpowiedniki, a te niekoniecznie odnosiły się bezpośrednio do wyrażen, których użyłem w pierwotnym dziele.

Jak zbudowałeś postać Sarah Morton?

Postać Marie w *Sous le sable* czerpała wiele z osobowości samej Charlotte Rampling. Na użytek tego filmu musieliśmy wymyślić ją od podstaw. Ta rola to czysta abstrakcja. Charlotte w rzeczywistości nie jest ani trochę podobna do Sarah Morton. Jednak tę rolę napisałem właśnie dla niej i zaczęliśmy pracę nad filmem dopiero, gdy zgodziła się w nim zagrać.

Wspólnie z Pascaline Chavanne, projektantką kostiumów, oglądaliśmy fotografie Patricii Highsmith, Ruth Rendell, Patricii Cornwell, PD James. W tych pisarkach jest coś męskiego. Patrząc na nie ma się też wrażenie, że życie zatrzymało się w latach 70-tych. Charlotte zgodziła się ściąć włosy, by zmienić się mniej więcej na tę modłę. W miarę rozwoju intrygi, ubrania i zachowanie jej postaci zmieniają się. Zakwita, staje się bardziej kobieca, rozświetlona.

Uważam Charlotte za aktorkę, która buduje rolę przez zwykłe, codzienne czynności; w tym, jak siebie postrzega nie ma ani krzty narcyzmu.

Dlaczego uczyniłeś ją autorką kryminałów?

Bo myślę, że jest związek między autorami powieści sensacyjnych i scenarzystami: styl liczy się mniej niż narracja, intryga i kolejne wskazówki. To one prowadzą nas do mordercy. Pisanie scenariuszy jest podobne: to akumulacja elementów, które mają tchnąć życie w film. Od czasów Agaty Christie w Anglii istnieje pewna kasta kobiet-autorek kryminałów, które lubią opisywać szczególnie niepokojące lub potworne postaci i sytuacje. Spotkałem się z Francoisem Rivere, ekspertem tego tematu, a on opowiedział mi o ich psychice, oraz plotkach na temat ich pijaństwa, ukrytych tendencjach homoseksualnych i fascynacji perwersją. Przed rozpoczęciem zdjęć zasugerowałem Ruth Rendell, że może chciałaby wymyślić historię, którą Sarah będzie „pisać” w filmie. Wysłałem jej mój scenariusz, a ona odpowiedziała bardzo chłodno, zakładając, że prosiłem ją o przekształcenie go w książkę: napisała, że dziękuje bardzo, ale sama świetnie sobie radzi z pisaniem. Charlotte Rampling bardzo to rozbawiło. Powiedziała, że Sarah Morton zareagowałaby dokładnie w ten sam sposób.

Skąd ten długi opis postaci Sarah?

Tak naprawdę to jest ona charakteryzowana w dwóch partiach. Najpierw w Londynie, gdzie widzimy ją w jej własnym środowisku, obserwujemy jej stosunek do wydawcy, fakt, że jest starą panną mieszkającą z ojcem, że lubi się napić...Drugą część charakterystyki rozpoczyna jej przyjazd do Luberon w Prowansji, gdzie zabiera się do pracy. Uważam, że ważne jest ukazanie wszystkich tych rzeczy, nawet jeśli zabieg taki nadaje filmowi niecodzienne tempo, a właściwa intryga zostaje trochę przesunięta w czasie: trzeba zaznajomić się z zachowaniem postaci, sposobem w jaki siada do pracy, praktycznymi aspektami pisania w specyficznym kontekście, małymi nawykami. Filmem rządzi tempo procesu twórczego: wszystko stopniowo zaczyna mieć sens, a potem przyspiesza w ostatniej godzinie, która pełna jest niespodzianek, a napięcie emocjonalne jest bardzo zagęszczone.

Bardzo dużą wagę przywiązujesz do tego, jak ciało autorki się zmienia w miarę pisania...

Tak. Chciałem rozpocząć stereotypem starej angielskiej panny, nie akceptującej swego ciała – choć z czasem widz zdaje sobie sprawę, że Sarah w czasach młodości musiała być bardzo swobodną osobą. Chciałem także sprawić, by to dojrzałe ciało wzbudzało pożądanie. Nawet bardziej niż ciało Julie. Jako że książka jest wytworem inwencji Sarah, można powiedzieć, że ona wszystko to aranżuje we własnej wyobraźni...Tak czy owak, chodziło głównie o to, by ciała Sarah i Julie nawzajem na siebie oddziaływały. W miarę rozwoju całej historii, Sarah zrzuca ubrania; jej styl staje się bardziej kobiecy; życie w pewien sposób powraca do niej. Z kolei Julie porzuca sztuczność. Staje się czystsza. Będąc uprzednio bardzo agresywną, seksowną kobietą, teraz powraca do czasów dzieciństwa. Między obiema kobietami dochodzi do pewnej „wymiany fluidów”.

A muzyka?

Zazwyczaj kompozytora zatrudniam w ostatnich stadiach montażu. Tym razem, jako że film opowiada o procesie pisania książki, pomyślałem, że ciekawie było by dać kompozytorowi scenariusz, by muzyka mogła sugerować zawartość dzieła Sarah. Na początku wydaje się fragmentaryczna, to zaledwie parę nut. Dopiero stopniowo splatają się one w kompletną melodię. Chciałem także, by temat filmu grany był na coraz to innych instrumentach, by zasugerować przejście z jednego gatunku do innego: saga, thriller, dramat psychologiczny, portret damy, biografia autorki...

Co symbolizuje basen?

Basen jest tym, czym chce się, żeby był. Często filmowałem wodę, zazwyczaj ocean, który w moim odczuciu powiązany jest z odrzuceniem zahamowań lub z uczuciem strachu. W tym przypadku zainteresowała mnie tekstura basenu, oraz aspekt uwięzionej wody. Baseny, w przeciwieństwie do oceanu, da się ogarnąć, kontrolować. To królestwo Julie. Jest jakby ekranem kinowym, na który rzucane są obrazy i w którym można się jednocześnie zanurzyć. Sarah Morton długo się przygotowuje zanim wejdzie do basenu: nie robi tego, dopóki Julie nie staje się dla niej źródłem inspiracji – dopóki basen nie jest wreszcie czysty.

TWÓRCY FILMU

FRANÇOIS OZON

Jeden z najbardziej interesujących przedstawicieli młodego pokolenia francuskich reżyserów. Jego filmy są wypadkową bogatej osobowości artysty i jego miłości do kina. Podążając niezależną ścieżką dość wcześnie zwrócił na siebie uwagę krytyki, która zgodnie nadała mu miano *enfant terrible* francuskiej kinematografii.

François Ozon urodził się w 1967 w Paryżu, jest absolwentem wydziału filmoznawstwa na Sorbonie i słynnej szkoły filmowej FEMIS. Po raz pierwszy zetknął się z filmowaniem dzięki swemu ojcu, który z zapalem rejestrował na taśmie 8 mm podróże do Indii czy uroczystości rodzinne. Studia w FEMIS zaowocowały serią filmów krótkometrażowych, w których pojawiają się zaczątki późniejszych, obsesyjnie powracających u Ozona tematów, jak fascynacja śmiercią, seksem i fizycznością, zamykanie do sytuacji ekstremalnych, odrzucenie narzuconych przez normy społeczne i kulturowe tabu, i co za tym idzie, dążenie do obnażenia prawdziwej natury człowieka, upodobanie do czarnej groteski, epatowanie makabrą. Filmy Ozona, zdzierające z bohaterów konwencjonalne i wygodne maski używane w codziennym życiu, są często odbierane jako obyczajowe prowokacje, rozmyślnie epatujące drastycznymi szczegółami. Jest to jednak tylko konsekwencja jego obsesyjnego dążenia do poznania najgłębszych pokładów ludzkiej psychiki. Ozon uparcie unika spektakularnych efektów wizualnych i stawia na daleko posuniętą prostotę. Na tym polega zresztą jeden z cechujących go paradoksów: z jednej strony forma wypowiedzi filmowej jest ograniczona i podporządkowana prowadzeniu intrygi, z drugiej, bez najmniejszych kompleksów wysadza on fundamenty tradycyjnego kina.

Jego krótkie filmy brały udział w wielu festiwalach, gdzie zdobywały nagrody (Léopard de Domain na MFF Locarno 1996 za *Une robe d'été*, nagroda na festiwalu w Avignon za *Scènes de lit*). Pierwszy pełnometrażowy film Ozona, *Sitcom*, brał udział w Międzynarodowym Tygodniu Krytyki na MFF w Cannes w 1998 roku, a na festiwalu w Berlinie w 1999 jego *Gouttes d'eau sur pierres brûlantes* otrzymał nagrodę Teddy. Na tym samym festiwalu w 2002 obsada aktorska *8 kobiet* w jego reżyserii otrzymała specjalnego Srebrnego Niedźwiedzia za wkład artystyczny, film nagrodzili również berlińscy dziennikarze.

Twórczość Ozona naznaczona jest specyficznym poczuciem humoru i wyjątkową wrażliwością. Często jego obrazy porównuje się do dzieł Hitchcocka. Dwoma ostatnimi filmami, *8 kobiet* i *Basen*, udowodnił, że dzięki doskonałej współpracy z aktorkami, potrafi z wielką wrażliwością i wyczuciem ukazać świat kobiecej psychiki.

FILMOGRAFIA

1988 - Photo de famille (kr.m.)
1988 - Les Doigts dans le ventre (kr.m.)
1991 - Une goutte de sang (kr.m.)
1991 - Le Trou madame (kr.m.)
1991 - Peau contre peau (kr.m.)
1991 - Deux plus un (kr.m.)
1992 - Thomas reconstitué (kr.m.)
1993 - Victor (kr.m.)
1994 - Une rose entre nous (kr.m.)
1994 - Action vérité / Truth or Dare (kr.m.)
1995 - La Petite mort (kr.m.)
1995 - Jospin s'éclaire (dok.)
1996 - Une robe d'été / A Summer Dress (kr.m.)
1997 - Regarde la mer / See the Sea (kr.m.)
1997 - Scenes de lit (kr.m.)
1998 - Sitcom
1998 - X 2000 (kr.m.)
1999 - Les Amants criminels / Criminal Lovers
1999 - Gouttes d'eau sur pierres brûlantes / Water Drops On Burning Rocks
2000 - Sous le sable / Under the Sand
2002 - 8 kobiet / 8 femmes
2003 – Basen / Swimming Pool

CHARLOTTE RAMPLING

Charlotte Rampling urodziła się w Sturmer w Anglii w 1945 roku. Córką brytyjskiego pułkownika (później komandora NATO i malarza). Uczyła się w akademii dla młodych dziewcząt im. Joanny D'Arc w Versailles oraz w ekskluzywnej szkole im. Św. Hildy w Bushley. Zanim zaczęła występować w filmach była modelką. Na dużym ekranie pojawiła się po raz pierwszy w filmie Richarda Lestera *Sposób na kobiety* z 1965 roku. Potem przyszły role w *Georgy Girl* (1966) czy *Zmierzchu bogów* (1969) Viscontiego. Najbardziej znaną kreacją Rampling jest występ w *Nocnym portierze* Liliany Cavani z 1974 roku. Stworzyła tam zapadającą w pamięć rolę kobiety ocalonej z obozu koncentracyjnego, która po wojnie przeżywa burzliwy związek ze swoim oprawcą, obozowym strażnikiem (w tej roli Dick Bogarde). Również w 1974 wystąpiła z Seanem Connery w przygodowym filmie fantasy *Zardoz*. Współpracowała z Woodym Allenem, u którego wystąpiła we *Wspomnieniach z gwiazdowego pyłu* (1980), Sidneyem Lumetem (*Werdykt* z 1982, gdzie spotkała się na planie z Paulem Newmanem), Nagisha Oshima (*Max, moja miłość*, 1986) oraz Alanem Parkerem (*Harry Angel*, 1987). Z Françoissem Ozonem spotkała się już w 2000 roku, na planie filmu *Sous le sable*. Za swoje osiągnięcia aktorskie otrzymała od królowej Elżbiety tytuł Oficera Brytyjskiego Imperium.

FILMOGRAFIA

- 1965 - Sposób na kobiety / Knack... and How to Get It, The (reż. Richard Lester)
- 1966 - Geory Girl (reż. Silvio Narizzano)
- 1969 - Zmierzch bogów / La Caduta degli dei (reż. Lucino Visconti)
- 1973 - Sześć żon Henryka VIII / Henry VIII a His Six Wives (reż. Waris Hussein)
- 1973 - Giordano Bruno (reż. Giuliano Montaldo)
- 1973 - Nocny portier / Portiere di notte, Il (reż. Liliana Cavani)
- 1974 - Zardoz (reż. John Boorman)
- 1975 - Żegnaj laleczko / Farewell, My Lovely (reż. Dick Richards)
- 1976 - Sherlock Holmes w Nowym Jorku / Sherlock Holmes in New York (TV, reż. Boris Sagal)
- 1977 - Orka / Orca (reż. Michael Anderson)
- 1980 - Wspomnienia z gwiazdowego pyłu / Stardust Memories (reż. Woody Allen)
- 1982 - Werdykt / Verdict, The (reż. Sidney Lumet)
- 1986 - Max, moja miłość / Max, mon amour (reż. Nagisha Oshima)
- 1987 - Harry Angel / Angel Heart (reż. Alan Parker)
- 1988 - D.O.A. (reż. Annabel Jankel, Rocky Morton)
- 1988 - Paryż nocą / Paris by Night (reż. David Hare)
- 1991 - Tajemnice Alana / Hammers over the Anvil (reż. Ann Turner)
- 1994 - Marsz Radeckiego / Radetzkymarsch (TV, reż. Axel Corti, Gernot Roll)
- 1996 - Zniewolenie / Invasion of Privacy (reż. Anthony Hickox)
- 1997 - Miłość i śmierć w Wenecji / Wings of the Dove, The (reż. Iain Softley)
- 2000 - Aberdeen (reż. Hans Petter Moland)
- 2000 - Sings & Wonders (reż. Jonathan Nossiter)
- 2000 - Sous le Sable (reż. François Ozon)
- 2001 - Anioł zemsty / Fourth Angel, The (reż. John Irvin)
- 2002 - W poszukiwaniu Debry Winger / Searching for Debra Winger (reż. Rosanna Arquette)
- 2003 - Basen /Swimming pool (reż. François Ozon)

LUDIVINE SAGNIER

Urodzona w 1979 roku we Francji. Uważana za najbardziej obiecującą młodą aktorkę francuskiego kina. Mimo bardzo młodego wieku ma już imponujący dorobek aktorski. Na dużym ekranie zadebiutowała w 1989 roku, mając 10 lat, w filmie Alaina Resnaisa *Chcę do domu*. *Basen* jest trzecim filmem, przy którym współpracowała z Françoisem Ozonem. Wcześniej spotkali się na planie *Gouttes d'eau sur pierres brûlantes* (1999) oraz *8 kobiet* (2002).

FILMOGRAFIA

- 1989 - Chcę do domu / I Want to Go Home (reż. Alain Resnais)
- 1989 - Les Maris, les femmes, les amants (reż. Pascal Thomas)
- 1990 - Cyrano de Bergerac (reż. Jean-Paul Rappeneau)
- 1992 - La Famille Fontaine (serial TV; reż. Christiane Lehérissey, Michel Picard)
- 1996 - Le Secret d'Iris (reż. Élisabeth Rappeneau)
- 1998 - Meurtres sans risque (reż. Christiane Spiero)

1998 - Passion interdite (rež. Thierry Binisti)
1998 - A nous deux la vie (rež. Alain Nahum)
1999 - Le Ciel, les oiseaux et... ta mere! (rež. Djamel Bensalah)
1999 - Vacances au purgatoire (rež. Marc Simenon)
1999 - Les Enfants du siecle (rež. Diane Kurys)
1999 - Rembrandt (rež. Charles Matton)
1999 - Gouttes d'eau sur pierres brûlantes / Water Drops On Burning Rocks (rež. François Ozon)
1999 - Acide animé (rež. Guillaume Bréaud)
2000 - La Banquise (rež. Pierre Lary)
2000 - Bon plan / Great Idea (rež. Jérôme Lévy)
2001 - Ma femme est une actrice (rež. Yvan Attal)
2001 - Un jeu d'enfants / Children's Play (rež. Laurent Tuel)
2002 - 8 kobiet / 8 femmes (rež. François Ozon)
2002 - Marie Marmaille (rež. Jean-Louis Bertucelli)
2002 - Les Freres Hélias (rež. Freddy Busso)
2002 - Un jour dans la vie du cinéma français (rež. Jean-Thomas Ceccaldi, Christophe d'Yvoire)
2002 - Petites coupures (rež. Pascal Bonitzer)
2003 - La Petite Lili (rež. Claude Miller)
2003 - Basen / Swimming Pool (rež. François Ozon)
2003 - Peter Pan (rež. P.J. Hogan)